

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hluštíkem, Ph.D. ve věci

žalobce:

A. E.

státní příslušnost Turecká republika
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

zastoupeného advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra České republiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2026, č. j. OAM-1212/VL-VL17-VL11-PZ2-2025, ve věci zajištění v zařízení pro zajištění cizinců,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 11. 2. 2026, č. j. OAM-1212/VL-VL17-VL11-PZ2-2025, **se zrušuje.**

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 10 140 Kč k rukám advokáta Mgr. Marka Sedláka, sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá přezkumu výše specifikovaného rozhodnutí žalovaného, kterým rozhodl o prodloužení doby trvání zajištění žalobce dle § 46a odst. 1 písm. e), odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) tak, že prodloužil dobu zajištění žalobce do 21. 4. 2026.
2. Žalobce předně namítl, že žalovaný nedostatečně odůvodnil dobu trvání zajištění, ačkoli se jedná o zásah do žalobcova základního práva na osobní svobodu. Podle žalobce způsob uvažování žalovaného v této části neodpovídá závažnosti zásahu do základních práv. Žalovaný nemůže rozhodnout na základě úvahy, že pokud nedokáže odhadnout nebo jinak určit nezbytnou dobu omezení osobní svobody žalobce, pak ji může omezit na maximální možnou dobu.
3. Žalobce dále namítá, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, když zejména nepřihlédl k individuální situaci žalobce. Zejména se nezabýval doklady, které žalobce předložil žalovanému ještě před vydáním rozhodnutí.
4. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout a odkázal na napadené rozhodnutí.

Zjištění vyplývající z obsahu správního spisu

5. Žalobce požádal dne 24. 10. 2025 o mezinárodní ochranu. Dne 27. 10. 2025 rozhodl žalovaný o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců, a to do 10. 2. 2026. Následně na základě žádosti žalovaného ze dne 10. 12. 2025 rozhodl žalovaný dne 15. 12. 2025 o nepropuštění žalobce ze zajištění. Proti tomuto rozhodnutí brojl žalobce žalobou, kterou Krajský soud v Ostravě zamítl rozsudkem ze dne 5. 1. 2026. Poté rozhodl žalovaný dne 2. 2. 2026 o prodloužení zajištění do 18. 2. 2026, přičemž proti tomuto rozhodnutí žalobce nijak nebrojl.
6. Napadeným rozhodnutím ze dne 11. 2. 2026 žalovaný prodloužil dobu zajištění do 21. 4. 2026; toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 12. 2. 2026.

Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu.
8. Co se týká rozsahu přezkumu napadeného rozhodnutí, postupoval soud v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid. Z něho je nutno dovozovat, že

správní soud je povinen při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem. V řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince se proto s ohledem na specifika institutu zajištění neuplatní pravidlo soudního přezkumu v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2022 Sb. NSS).

9. Soud se předně zabýval otázkou nutnosti prodloužení doby trvání zajištění, jak ji žalovaný stanovil v napadeném rozhodnutí.
10. Dle § 46a odst. 5 zákona o azylu (ve znění účinném od 1. 7. 2023) platí, že žalovaný v rozhodnutí o zajištění *stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů*.
11. Žalovaný napadeným rozhodnutím prodloužil dobu trvání zajištění žalobce do 21. 4. 2026. Rozhodnutí v této části odůvodnil tím, že se dle jeho názoru na důvodech zajištění uvedených v prvním rozhodnutí o zajištění nic nezměnilo a z postupu žalobce je zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byla ohrožena realizace rozhodnutí správního orgánu o žádosti žalobce ve věci mezinárodní ochrany, a to zejména následné vycestování žalobce. Následně vyjmenoval skutečnosti, které v případě žalobce i nadále platí, z nichž učinil následně závěr, že podání žádosti žalobce o mezinárodní ochranu bylo učiněno jednoznačně za účelem oddálit, zmařit či znemožnit realizaci jeho vyhoštění. Mezi tyto skutečnosti uvedl zejména, že žalobce pobýval na území ČR nelegálně. Již v minulosti po skončení azylového řízení pobýval v ČR vědomě nelegálně, dále, že již bylo rozhodnuto policií o správním vyhoštění žalobce, nepožádal o mezinárodní ochranu až do doby zajištění, ačkoliv mu v tom objektivně nic nebránilo a dále, neuvedl žádné objektivní překážky jeho vycestování do země původu; zároveň žalobce nemá v ČR nikde hlášenou adresu.
12. Uvedené důvody trvání zajištění považuje krajský soud za zcela přezkoumatelné, odpovídající obsahu správního spisu. Krajský soud tedy přisvědčuje žalovanému v jeho závěru, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, přičemž na důvodech, které k tomuto závěru vedly, se nic nezměnilo, jak správní orgán přezkoumatelně dovodil.
13. Pokud se však jedná o dobu trvání zajištění, jak ji žalovaný vymezil na str. 4 napadeného rozhodnutí, nelze v této části shledat napadené rozhodnutí přezkoumatelné a zákonné.
14. Žalovaný totiž skutečně v této části odůvodnil své rozhodnutí tím, že od podání žaloby žalobcem proti rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany již nezbyvá ani jeden den, ačkoli má soud zákonnou povinnost rozhodnout ve věci do 60 dnů, proto byl žalovaný nucen prodloužit zajištění o 62 dnů.
15. V této části lze přisvědčit žalobní námitce, že tato úvaha je nedostatečná. Žalovaný zjevně pouze ze skutečnosti, že soud rozhodující o žalobě žalobce ve věci mezinárodní ochrany nerozhodl v zákonem stanovené 60denní lhůtě dovodil nutnost prodloužení trvání zajištění o 62 dnů. Je zřejmé, že tato úvaha nemá racionální základ a nemůže obstát jako důvod pro stanovení *konkrétní* doby zajištění. Je povinností žalovaného při každém stanovení lhůty zajištění srozumitelně a jasně odůvodnit, z jakého důvodu je jím stanovená doba právě tou dobou *nezbytně nutnou*, po kterou musí zajištění cizince trvat.

16. Aplikace správního uvážení při rozhodování o stanovení délky trvání zajištění přitom musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí tak, aby soud mohl přezkoumat, zda správní orgán správního uvážení nezneužil či nepřekročil jeho meze. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince a stanovení délky trvání zajištění soud ve správním soudnictví hodnotí postup správního orgánu a zkoumá, zda uvážení správního orgánu o stanovení doby zajištění nevybočuje ze zákonem stanovených mezí, má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není svévolné (srov. přiměřeně rozsudek ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/22011–39, týkající se stanovení prodloužení doby zajištění, jehož závěry jsou použitelné i v nynější věci).
17. Krajský soud proto uzavírá, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného v nynější věci neobstojí pro svou nedostatečnost v otázce stanovení doby trvání zajištění a napadené rozhodnutí je na místě zrušit pro jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.
18. K problematice nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů s ohledem na ustálenou judikaturu správních soudů lze dodat, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, které skutečnosti vzal správní orgán za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/1992 - 23, publikovaný ve Správním právu pod č. 27/1994, nebo nověji rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být ovšem vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006–76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Při posuzování nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí lze nepochybně vycházet také z judikatury NSS vztahující se k otázce nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí. V rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003–75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb. NSS, zdejší soud uvedl, že *„nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“*
19. Krajský soud pro úplnost dodává, že ve výroku tohoto rozsudku současně nevyslovil, že se žalovanému věc vrací k dalšímu řízení. Vychází z právního názoru vysloveného v rozsudku NSS ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012-34, č. 2757/2013 Sb. NSS, dle něhož *„po zrušení rozhodnutí žalovaného o zajištění stěžovatele je nutno na toto rozhodnutí nahlížet, jako kdyby vůbec nebylo vydáno. Neexistuje tak řízení, v němž by mělo být pokračováno (...). Je-li tedy tento úkon ve formě rozhodnutí zrušen, neznamená to současně, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Naopak to z povahy věci, která je značně specifická a vyžaduje urychlené vyřízení, znamená ukončení řízení před správním orgánem, aniž by se tím, jakkoliv zasahovalo do jeho pravomoci, která byla vyčerpána vydáním původního rozhodnutí.“* Citovaný právní názor je použitelný i na právě řešenou věc, a krajský soud nemá důvod postupovat v souzené věci jinak.
20. Konečně krajský soud uvádí, že s ohledem na výše předestřený právní názor pro nadbytečnost již nevypočítával další žalobní námitky.

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

Závěr a náklady řízení

21. Krajský soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil.
22. O náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a žalovaným bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce byl v řízení úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří náklady právního zastoupení advokátem, a to:

-	odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 4 620 Kč / úkon při těchto úkonech právní služby,	
1)	příprava a převzetí věci	§ 7, § 9 odst. 5
2)	podání žaloby	vyhl. č. 177/1996 Sb.
		9 240 Kč
-	pašální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 450 Kč / úkon při shora uvedených úkonech právní pomoci	§ 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb.
		900 Kč

*Celkem*10 140 Kč

Soud uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení uvedenou částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 3. března 2026

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.
samosoudce